

Udskriftsdato: mandag den 12. januar 2026

KEN nr 9278 af 15/11/2000 (Historisk)

Ankestyrelsens principafgørelse C-40-00 om ortopædiske fodindlæg - ortopædisk fodtøj - moderat forfodsnedssynkning - begyndende funktionel platfod - hjælpemidler

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 350530-99

Ankestyrelsens principafgørelse C-40-00 om ortopædiske fodindlæg - ortopædisk fodtøj - moderat forfodsnedssynkning - begyndende funktionel platfod - hjælpemidler

Resume:

Betingelsen for at få støtte til ortopædiske sko - at der skal være tale om en foddeformitet - måtte ses i sammenhæng med betingelsen for at få støtte til fodindlæg - at der skal være tale om svær foddeformitet. Ankestyrelsen lagde vægt på bekendtgørelsens ordlyd, hvorefter hjælp til ortopædisk fodtøj kan være subsidieret i forhold til hjælp til ortopædiske fodindlæg.

Lidelsen moderat forfodsnedssynkning og begyndende funktionel platfod berettigede herefter hverken til støtte til ortopædiske fodindlæg eller til ortopædisk fodtøj.

Love:

Lov om social service - lovbekendtgørelse nr. 26 af 17. januar 2000 - § 97

Lov om social service - lovbekendtgørelse nr. 979 af 1. oktober 2008 - § 112, stk. 1 og § 112, stk. 6

Sagsfremstilling:

En 47-årig kvinde søgte om støtte til ortopædiske fodindlæg til venstre og højre fod, opbygning af fodindlæg i sandaler til venstre og højre fod samt fabriksfremstillede diabetikersko og sandaler.

I følge en statusattest fra egen læge indhentet af kommunen led hun af svær forfodsplatfod ledsaget af mange smerter ved gang. Lægen udtalte, at der ikke var tale om lidelser, der kunne komme ind under lidelserne i bekendtgørelsens § 13 om fodindlæg. For at hun fortsat skulle kunne klare at passe sit arbejde som dagplejemor, ville det være af stor betydning, at hun havde passende og fornuftigt fodtøj med indlæg.

Ved kommunens afgørelse blev der meddelt afslag på det ansøgte. Afgørelsen blev begrundet med, at det ikke skønnedes, at der var tale om en så svær og varig foddeformitet, som berettiger til hjælp i henhold til servicelovens § 97. Iøvrigt henvises til § 13 i bekendtgørelsen om ydelse af hjælpemidler og til udtalelse fra kommunens lægekonsulent. Kommunen henviste hende til at søge om støtte efter aktivlovens § 81, hvorefter der afhængig af familiens økonomiske forhold eventuelt ville være mulighed for hjælp.

Til brug for anken til nævnet vedlagde ansøger en udtalelse fra en statsautoriseret fodterapeut. Ifølge denne udtalelse led ansøger af ekstremt nedsunken forfod på begge fødder med klostillede tæer og deformede ledhoveder, meget brede fødder og begge hæle i valgus. Behandlingsforslag var sko med plads
1/3

til brede fødder og indlæg til korrigerende og aflastning af fejlstillinger. Ansøger blev ifølge denne udtalelse anbefalet køb af sko hos ortopædisk håndskomageri, hvor der også blev solgt fabriksfremstillet fodtøj til vanskelige fødder. Fodterauten mente ikke, at det var muligt at opnå et tilfredsstillende resultat i almindelige købesko. Ansøger købte et par lukkede travesko (Diabetico sko) og et par sandaler (Naot) og fodteraputen fremstillede indlæg til disse sko. Fodterapeuten mente, at disse sko og indlæg var absolut nødvendige for at ansøger kunne passe sit daglige arbejde.

Herudover forelå et udskrivningsbrev fra sygehus, Ortopædisk afdeling. Det konkluderedes herfra, at ansøger led af bilat. let til moderat forfodsnedssynkning samt begyndende funktionel platfod. Det anbefa-

ledes, at ansøger fortsatte med indlæggene og indkøbte fabriksfremstillet ortopædisk skotøj på grund af den øgede bredde/længdeforhold af fødderne.

For så vidt angår spørgsmålet om hjælp til ortopædisk fodtøj hjemviste det sociale nævn sagen til kommunen til fornyet vurdering af, om ansøger opfyldte betingelserne for det ansøgte, jf. servicelovens § 97. Nævnet fandt, at ansøger var omfattet af personkredsen, som var berettiget til ortopædisk fodtøj.

Derimod tiltrådte det sociale nævn kommunens afslag på hjælp til fodindlæg.

Nævnet skønnede, at der ikke var tale om så svære foddeformiteter, at ansøger opfyldte betingelserne i bekendtgørelsens § 13, jf. bilag 1.

Nævnet udtalte i et supplerende brev, at det fremgik, at ansøger ikke kunne anvende de fabriksfremstillede sko, men at standardindlæggene erstattedes af indlæg, som var tilpasset ansøger.

Det var fortsat nævnets opfattelse, at afgørelsen af, om ansøger var berettiget til fodindlæg, skulle afgøres efter bekendtgørelse om hjælpemidler og forbrugsgoder § 13, jf. bilag 1, og at betingelserne herfor ikke var opfyldt.

Det var endvidere nævnets opfattelse, at ansøger var berettiget til ortopædisk fodtøj jf. bekendtgørelse om ydelse af hjælpemidler § 14. Der var herved lagt vægt på sagens lægelige oplysninger samt udtalelse fra nævnets lægekonsulent.

Baggrunden for, at sagen var hjemvist til kommunen, var, at kommunen nærmere skulle vurdere, hvilken form for fodtøj, der kunne bevilges støtte til.

I klagen til Ankestyrelsen anførte ansøger bl.a., at de ortopædiske sko, som hun var fundet berettiget til, var forsynet med løse standardindlæg, som straks blev fjernet og erstattet af løse indlæg, som var tilpasset efter den enkelte brugers fodproblem og fodform iøvrigt. Uden disse indlæg var skoene værdiløse. De fabriksfremstillede ortopædiske sko var for hende uanvendelige uden de individuelt fremstillede fodindlæg.

Alternativet var håndsuede ortopædiske sko, hvilket var en meget dyrere løsning.

Det anførtes, at der måtte være et hul i loven, såfremt fabriksfremstillede ortopædiske sko og individuelt fremstillede fodindlæg ikke kunne bevilges sammen, da der i stedet ville blive søgt om håndsuede sko.

Sagen blev behandlet i principielt møde med henblik på afklaring af forholdet mellem betingelserne for at få hjælp til henholdsvis ortopædiske sko og fodindlæg.

Afgørelse:

Ankestyrelsen fandt, at ansøger ikke var berettiget til støtte til fodindlæg efter servicelovens § 97.

Begrundelsen var, at Ankestyrelsen efter en lægelig vurdering ikke fandt, at ansøger havde en svær foddeformitet, jf. betingelserne i § 13 i bekendtgørelse om ydelse af hjælpemidler og forbrugsgoder efter servicelovens §§ 97 og 98, sammenholdt med indikationerne i bilag 1 til bekendtgørelsen.

Ankestyrelsen lagde særligt vægt på udskrivningsbrev af 16. august 1999 fra ortopædisk afdeling, hvorefter ansøger led af let til moderat forfodsnedsynkning samt begyndende funktionel platfod.

Ansøger var heller ikke berettiget til støtte til ortopædisk fodtøj efter servicelovens § 97.

Begrundelsen var, at ansøger ikke havde en fodlidelse, som kunne betegnes som en foddeformitet, jf. § 14 i ovennævnte bekendtgørelse.

Ankestyrelsen fandt ikke, at let til moderat forfodsnedsynkning og begyndende funktionel platfod kunne betegnes som en foddeformitet, da sådanne forandringer i fødderne var meget normalt forekommende og fandtes at kunne afhjælpes ved egnet fabriksfremstillet fodtøj, hvor den relevante støtte var indbygget.

Ankestyrelsen fandt, at betingelsen i § 14 om, at der skulle være tale om en foddeformitet, måtte ses i sammenhæng med betingelsen i § 13 om svær foddeformitet, jf. de i bilag 1 nævnte eksempler på lidelser, som indicerer, at lidelsen har et omfang, som berettiger til støtte.

Ankestyrelsen lagde herved vægt på, at hjælp til ortopædisk fodtøj kunne være subsidier i forhold til hjælp til ortopædiske fodindlæg, jf. ordene i § 13 "som uden brug af indlæg ville være henvist til at benytte ortopædisk fodtøj. "

Ankestyrelsen tiltrådte derfor det sociale nævns afgørelse for så vidt angår afgørelsen om afslag på fodindlæg, men ændrede nævnets afgørelse for så vidt angår ortopædisk fodtøj.

I det omfang ansøger allerede havde modtaget støtte til ortopædisk fodtøj i henhold til nævnets afgørelse, var ansøger dog berettiget til at beholde den bevilgede støtte.